

Dokumentirana oglaševanja duhov na trak

Komunikacija z umrlimi

Mnogim se zdi elektronska komunikacija z umrlimi »mazaštvo«. Pa je vanjo verjel eden največjih svetovnih izumiteljev in se trudil, da bi se uresničila. Izumil je fonograf, električno žarnico in - res - Thomas Edison je v javnosti razglasil, da dela na stroju, s katerim bi se lahko pogovarjal z umrlimi. To nam odkriva knjiga *Kako navežemo stik z umrlimi* (ARA založba), iz katere povzemamo ta članek.

To je bilo okoli leta 1920, ko je bil Thomas Edison že pri koncu svojega življenja. V svojo napravo je verjel kot v vse poprej, na katerih je delal, a iz nepojasnjenih razlogov ni javnosti nikoli razkril natančne razlage o delovanju te naprave. Vemo, da je imel Edison svoja znanstvena dognanja o posmrtnem življenju in da je bila na njih zasnovana naprava, ki jo je razvijal.

ELEKTRONSKA POSMRTNA KOMUNIKACIJA

Je Edisonva naprava delovala? Tega ne bomo izvedeli nikoli. Žal ni mogel posvetiti vsega svojega časa napravi. Leta 1931 pa je umrl med delom na projektu. To je bil krut zasuk usode, če si zamislimo, da bi takšen izum pripomogel privzgojiti splošno sprejemanje kontaktiranja druge strani s pomočjo naprav.

Edison med svojim delom ni vedel, da se je drugim že posrečilo vzpostaviti neke vrste mehansko komunikacijo z umrlimi. Dejansko so se dokumentirani uspehi pojavili več kot petnajst let pred Edisonvo smrtjo. Zaradi majhne odmevnosti dela takšnih pionirjev niso pritegnila veliko pozornosti.

Vsi so mislili, da se ni nič zgodilo, toda ko je Bayless prevrtil trak nazaj in ponovno predvajal posnetek, je slišal različne glasove!

Za današnjo prisotnost elektronske komunikacije gre zasluga kopici eksperimentatorjev v drugi polovici dvajsetega stoletja, ki so odkrili še osupljivejše tehnike in naredili dozdevno nemogočo stvar mogočo.

Knjiga vsebuje vrsto preprostih navodil, kako z elektronskimi napravami posnamemo duhovne fenomene in vzpostavimo dvosmerno komunikacijo v živo z duhovnim svetom! (Misteriji.si, 051/307 777)

ZGODNJI POSKUSI

Težko bi rekli, kdaj se je kdo prvič lotil elektronske komunikacije z umrlimi. Morda so bili prvi naključni kontakti vzpostavljeni na začetku tehnološke dobe? Z izumom telegrafa leta 1835 se je pokazala priložnost za mnoge nenavadne izkušnje. Žal ti zgodnji operaterji niso povsem razumeli nove tehnologije. Čeprav je bil telegraf do poznega devetnajstega stoletja v splošni rabi in so mnogi operaterji javljali, da prihaja mnogo čudnih sporočil iz neznanih virov, se ni noben od teh pionirjev preveč zanimal za to, čemur so pravili »navzkrižne linije«. Naknadno je razvoj brezžičnega telegrafa omogočil lahek izgovor, češ da so bila neidentificirana sporočila zgolj motnja frekvence. Veliko nerazložljivih klikov na telegrafih se je dalo ignorirati kot takšno ali drugačno obliko naravnega električnega fenomena.

David Wilson ni bil poklicni telegrafski operater. Imel pa je nekaj osnovnih izkušenj v uporabi naprave in hkra-ti precejšnje zanimanje za paranormalno. Potrebno je bilo samo, da mu je prijatelj omenil, da prejema čudna osebna sporočila na svoj telegraf. In Wilson je bil takoj pripravljen raziskati te trditve. To je bilo leta 1913. Kljub temu pa ni dokaza o tem, da bi v tistem času Wilson kar koli slišal na svojem lastnem telegrafu.

Ker je bil prepričan, da bo potreboval občutljivejšo napravo za zbiranje teh ne- navadnih signalov (ni takoj trdil, da bi utegnili priti od umrlih), je Wilson leta 1915 sestavil napravo, ki je bila občutljiva na prisotnost električnih polj in jih je označevala z merilom na iglo. Kmalu je

opazil, da se je med njegovimi opazovalnimi seansami igla začela premikati.

Wilson je te premike prepoznal kot Morsejevo abecedo. Potem je začel interpretirati sporočila v angleščini in prosil vir za »odstranitev vibracij«, v ruščini pa, če je v sobi kdo, ki govori rusko. Nekomu, ki mu je elektronska komunikacija z duhovi tuja, bi se zdelo to zadnje sprva čudno. Toda zakaj bi bil vir glasov specializiran v Morsejevi abecedi, ne pa v procesu komuniciranja v kakšnem drugem jeziku? Kljub uporabljenemu prevodniku (telegraf, trak itn.) komunicirajo duše z živimi v jezikih, ki so jih uporabljale, ko so še živele na zemlji.

JASNOVIDNI TELEFON

Davidu Wilsonu z njegovim posebnim telegrafom kaka daljša komunikacija s kako dušo ni nikoli uspela. Podobna usoda je doletela tudi nekaj drugih (sedaj pozabljenih in anonimnih) telegraf-

skih operaterjev, ki so prav tako trdili, da so v tistem času prejeli čudna sporočila.

Nekaj let kasneje, v zgodnjih dvajsetih letih dvajsetega stoletja (ko je Edison delal na svojem skrivnostnem stroju), je neki drug amater v mehaniki paranormalnega, F. R. Melton, razvil napravo, ki je bila že v samem začetku namenjena kot komunikacijska naprava, ki bi povezovala obe strani. Svojo napravo je Melton opisal (tako v revijah in v mali knjižici, ki jo je izdal v samozaložbi) kot sinhroniziran »jasnovidni telefon«.

Je stvar delovala?

Melton je trdil, da je, in poskušal opogumiti še ostale, da bi z njo prejeli glasove. Kolikor je znano, ni nikogar, ki bi kdaj koli objavil kakršne koli rezultate, povezane z njo. Vendar to še ni vse. Zelo malo jasnovidnih poskusov doseže javno pozornost. Mogoče je kdo po Meltonovem telefonu vendarle prejel glasove.

Naslednji velik elektronski eksperiment v komunikaciji s posmrtnim življenjem se je zgodil v petdesetih letih – samo nekaj let pred tem, ko je Friedrich Jurgenson objavil »odkritje« elektronskega zvočnega fenomena. V tem eksperimentu sta bila udeležena dva raziskovalca. Leta 1956 je Attili von Szalayu in Raymondu Baylessu uspelo na trak ujeti prve glasove umrlih. Seveda njuno delo ni bilo rezultat golega naključja.

Kot se je izkazalo, je von Szalay zatrjeval, da je naravni medij. Ker ni nikoli izkoriščal svojih sposobnosti v pridobitniške namene, je verjel, da lahko kanalizira in sliši raztelesene glasove iz onstranstva. Bayless – mož, ki ni izjavljal, da bi imel medijske sposobnosti, ampak je imel samo zanimanje za okultne stvari – se je odločil pomagati svojemu kolegu raziskovalcu paranormalnega, tako da je dokazal, da lahko Szalay v resnici naredi to, kar zatrjuje. Lotila sta se enkratnega eksperimenta s kontroliranjem zunanjih vplivov in motenj ter dobila nekatere izjemne in ključne rezultate.

Z elektronsko komunikacijo z umrlimi se je resno ukvarjal tudi Thomas Edison; objavil je, da dela na stroju, s katerim bi se lahko pogovarjal z umrlimi.

V Los Angelesu sta najela studio in vanj postavila leseno komoro, v katero se je von Szalay lahko usedel in se koncentriral. V komoro je vodila žica, pritrjena na občutljiv mikrofona, ki je bil povezan z ojačevalcem in zvočnikom. Zanimivo pri tem je, da so se glasovi moških in žensk lahko slišali po zvočniku ne samo takrat, ko je bil medij v komori, ampak tudi, ko jo je zapustil.

DUHOVI NA TRAKU

To ni bil elektronski zvočni fenomen, kot ga poznamo danes, ker so lahko Bayless in drugi pravočasno slišali glasove, ki jih je klical von Szalay. Pravo odkritje elektronskega zvočnega fenomena je bilo 5. decembra 1956, po domnevno neuspeli seansi von Szalaya. Iz komore je prišel razočaran, vsi pa so se strinjali, da se ni nič zgodilo. Toda ko je Bayless prevrtil trak nazaj in ponovno predvajal posnetek, je slišal različne glasove. Zdi se, da je bilo to prvič, da je kdo dokumentiral pojav spontanega oglaševanja duhov na trak – glasove, ki so bili ujeti na magnetni medij z uporabo paranormalne, nezvočne metode.

V naslednjem letu sta raziskovalca eksperimentirala s snemanjem tako, da je bil mikrofona v zabojniku, von Szalay pa daleč stran. Nato sta ponovno predvajala posnetke in odkrila šepetajoča sporočila. Zbrane rezultate sta v ZDA objavila leta 1959, v reviji *Journal of the American Society for Psychical Research*. Iz različnih razlogov ti rezultati niso nikoli potovali na drugo stran Atlantika. R. M. ✨

